

sözün yaşı, gözün yası

ruken alp

karışamıyorum bazen dünyaya, hani huzursuz bir iki kelime edip, vuruyorum ya kendimi sıradanlığa, acı şokuna girip beklemekten solmuş haberlere, yazsonlarına, gündönümlerine benziyorum ya...

rüyâlarımda anlatırken küs bir çiçek gibi uyandığım sabahları ve yaraları, sıcaklığımı bulmadığım neydi, yollara vurduğum zamanı, derslerde, sohbetlerde, saçlarım benden habersiz uzarken unuttuğumda hani, birden yabancılaşırđım da her şeye, işte o anda, o nefeste nereye giderdim... keşke bilseydin diyorum, bulsaydın...

Kürtçe ağlardım, her dilde gülerdim de hani, fazla güzel olur, fazla gelirdim, bazen az olur, yalan olurđım, kötüye düşerdim ya hep Kürtçe ağlardım, hiç uslanmaz, dersimi hiç almazdım ya...

felsefe, edebiyat, sezgi, gece yarısı, deniz kabukları, perdeler, sofistler, wittgeinstein, huzur, arabesk, hastanelerin etrafındaki eczaneler, okul çıkışları, ders zilleri, akşamüzerleri, gürültü, parklar ve sakinleri... sanki ben çekiyordum bir filmi ve sonu yoktu... doğum sancısı çeker gibi her an... kimi akşamlar yorgun dönerken uykuya ve işte bir şeylere küçük, mezarlaşan evlerin görüntüsü kazanırdı beynime. gökyüzü kirlenirdi ya insanların yalanlarıyla, kendilerine ve her şeye... mutlu aileler olurdu, alışverişe gider, ekonomik davranır, çocuk büyütürlerdi ya, hani yazıktı o çocuklara, ölçülmüş, biçilmiş hayatlarına... hep adres soruyorlardı bana, yolları anlatıyordum uzun uzun, iskenderiye fenerini söylüyordum bilmeden...

karşımızda oturan yaşlı kadının öldüğünü fark etmedik, oysa sabahı biz getirmiştik balkonda, kardeşimle, hani kocası da yaşlıydı, anlatmışımdır sana, ben içimden yine, duymamışsındır, bilmemişsindir. giriş katında sakin bir pencerede, beklemiş kokusunda evinin namaz kılıyordu yüz yaşındaki kocası, üst kattan da, neşeli perdelerin arasında "sevdan bir ateş oldu bende...". gitardı, ne güzeldi. tam karşısındaki çok penceresinde ney üflüyordu kardeşim hani, annem sevinçli bir menekşe inadına vazgeçmeyen... bir karesi buydu filmin...

arjantinli anneler gelirdi aklıma, atılırdım uçaklardan defalarca, sonra gözlerini dağlara dikenler, ömürlerini dağlara verenler, sonra ölümü acıtan esmer elleriyle, egeli, karadenizli, hiçbirli anneler...

şakinleştım zamanla, alıştım seslerine yaşamın, hani bazı öyküler anlatırdı ya yaşamın “küçük” insanlarını, karışır giderdik işte birbirimizden habersiz...

kimi zaman doğulu bir nehir oluyordum, âh alamıyordum ya murâdımı, baharı bekliyordum, her sabah bahar oluyordum, dünyayı giyiniyor, her gün yeni renklere dokunuyor ve sonra küşüyordum bir ara, nedensiz. belliydi aslında, ta başında, korkularımdan vazgeçtiğimde gördüğüm, gözlerimi kamaştıran o boşluğa koyduğum sevda, bahar ve okyanuslar sığmıyordu içime, kime anlatıyordum ve neyi...

yolüstlerinde çorbacılar olur ya, hani bildik, ilk kez de görsen bildik, binlerce gitsen de yad, yaban... o çorbacılarından sonra başlayan kentlerin, neden hep ölgün ışıkları ve uzun yollarının üzerinde, nar ağaçları ya da patates tarlaları...

doğuya gittikçe akşam kızılışır, evler daha yakın toprağa, yüzler ölüme. batıya gittikçe neşelenen ağaçlar, daha umarsız hani. Doğuluydum, “ölüm bir aşiretti doğuda”¹ ama sevinç de benimle yollarda, karıştım, efsaneleri taşıyordum kuytularımda, destanları, ağıtları ve halayları... nehirler boyu yolları, kara kara kitapları, ölümü ve zamanı... yerel korkulara duyduğum öfkeyi...

dönüp bakıyordum kendime. çok mu güçlü görünüyordum “ihtiyacım yok muydu inceliğe ve vefaya” ki sürüp belâsını bana gidiyordu herkes, akıtıp haricimde biriktirdikleri nefretlerini, korka korka neden gidiyordu, baharımı ille de elimden almaya çalışıp neden gittiler... alamadılar baharımı belki de bundandı öfkeleri, alıp eğitemediler beni kendilerince... âh, neden hiç gelmedin...

babama neden küştüğümü unuttum. sürgün bir köyün yoksul mezarındaki babama, kendine küskün... düşünüyorum bazen ne güzeldi, dünyanın bütün yıldızları beyninde, ne çok kırgın kendine, ne çok... mezarlığın karşısında oturan kadın var ya, ölüme benziyor da umrunda değil ölüm, tesadüf olmamalı diyorum, onun orda oturması, elinde süpürgesiyle mezarlığa gelenleri süzmesi, gülememesi hani hiçbir dilde, sesindeki bilmezkeyif tesadüf değil...

bilemedim tesadüf değil mi her şey, bilemedim, bana gelmemen mi lazımdı, “tutup incecik bileklerinden seni bana getirmeyen neydi?”². yıllara yollar ekleyen, bu kaçınıcı yılıydı yalnızlığımın? unuttum... hayâl miydin ben, sen uzak mıydın, en uzak neresiydi, öldüğüm uykularda, acı çeken uykularda yoluna düştüğüm seni bana getirmeyen neydi? şenliklerle, bayramlarla, seyranlarla beklediğim seni bana getirmeyen...

Kürtçe ağlarım, her dilde gülerim de hani. Kürtçe ağlarım.

ben hep çekiyorum da o filmi boşa mı çekiyorum, ben hep birikiyorum da toprağa mı birikiyorum... gel de sen "söyle"...

¹Hilmi Yavuz

²Seyit Alp